

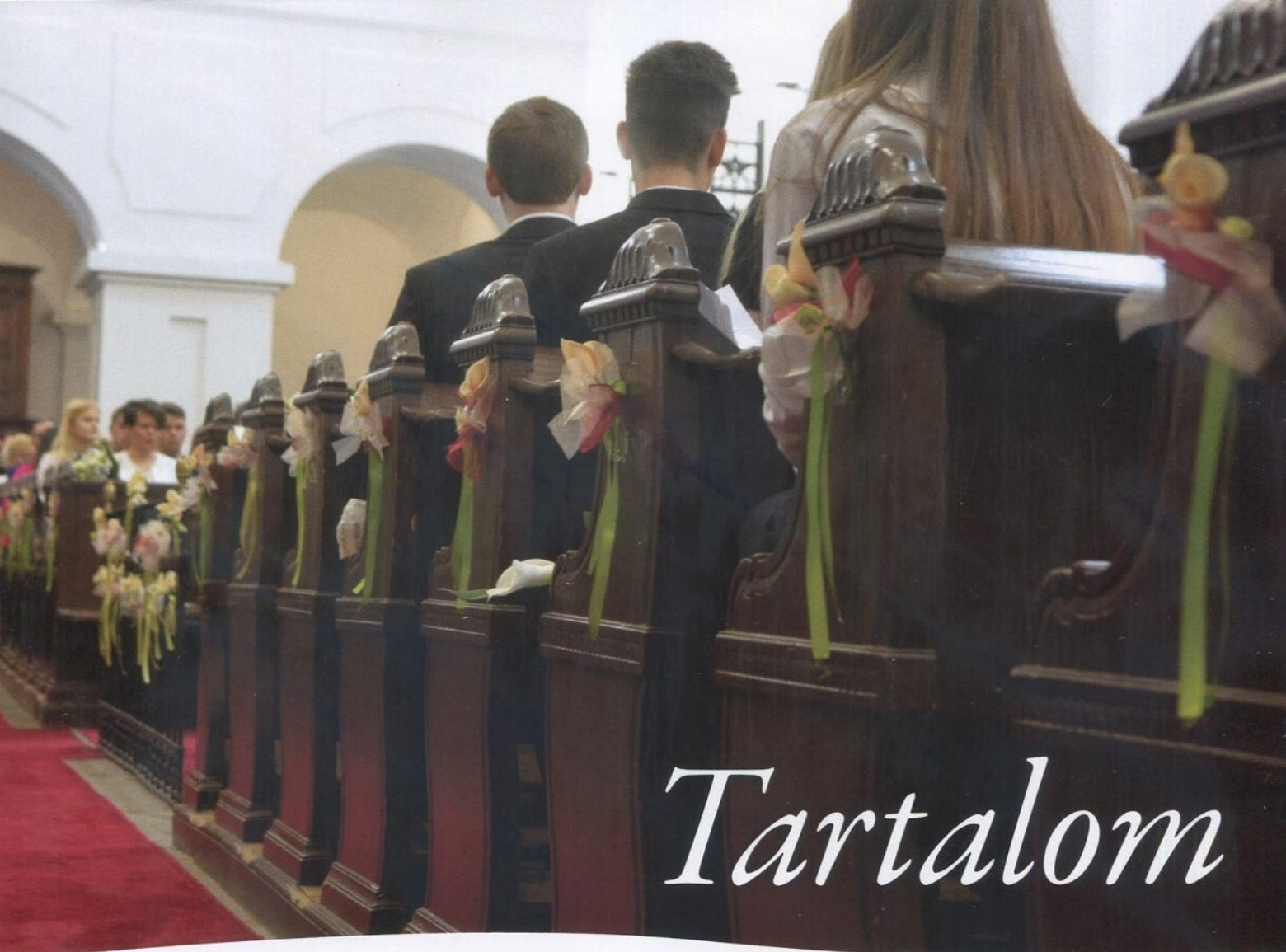

LÉVAY
MISKOLC

ÚTRAVALÓ

ÜNNEPI SZÁM
2019

Tartalom

<i>Ábrám Tibor igazgató ballagási ünnepi beszéde</i>	3
<i>Ballagás a Diákotthonban</i>	6
<i>Skultéty Zoltán Gáborné: „Boldogan örül neked...”</i>	8
<i>Pap Erika: „Szeresd az Istent s tégy, amit akarsz...”</i>	11
<i>Jubászné Dobó Ildikó: „Taníts meg a kis lépések művészetére!”</i>	15
<i>Dóka Erzsébet: „Minden mosolyod, mozdulatod, szavad, őrzöm, mint hulló tárgyakat a föld.”</i>	19
<i>Kmiatekné Huba Zsuzsanna: „Valaki mondja meg, a hosszú évek, miért tűnnek úgy mint egy pillanat...”</i>	23
<i>Bordás Dávid 11. A osztályos tanuló búcsúztató beszéde évfolyama nevében</i>	28
<i>Kurucz Gergő 12. D osztályos tanuló búcsúztató beszéde évfolyama nevében</i>	29
<i>Iskolánk kiválóságai</i>	31

Impresszum:

Útravaló

Szerkesztőség:

Lévay József Református
Gimnázium és Diákotthon, Miskolc,
Kálvin János utca 2.

Felelős kiadó: Ábrám Tibor
igazgató

Felelős szerkesztő: Barócsi Angéla

Tördelő szerkesztő: Cseh Attila

Készítette: Kapitális Kft.

Felelős vezető: Kapusi József

Fotók:

Tabló fotók: Digilux, Holló Fotó

Ballagási fotók: Petrik Péter,
Kováts Anna, Horváth Csongor,
Tirpák Orsolya, Nehézy László

Ábrám Tibor igazgató ballagási ünnepi beszéde

Miskolc, 2019. május 4., szombat

Az idő megállíthatatlanul telik. Talán még a szalagavató emlékképei élnek bennünk, egyik-másik dalotokra vagy versidézetre még emlékszünk, de aztán az események felgyorsultak. Karácsony, karácsonyi szünet, jelentkezési lapok leadása, izgalom – jól döntöttem-e? – egy-két próbaérettségi megírása, húsvét, húsvéti szünet, osztályozó konferencia, szerenád, utolsó tanítási nap, ballagás. És most itt állunk, az utolsó egész évfolyamot érintő esemény előtt, amely nagy betűkkel kerül majd be a ti élettörténetetekbe: BALLAGÁS.

De mielőtt nekivágnánk ennek az utolsó közös útnak, vegyünk kézbe egy másik élettörténet könyvet! Egy olyat, amely 90 éve íródik. Ötször annyi ideje, mint a tiétek.

Részben hasonlít a tiétekre. Ebben az élettörténetben 70 évvel ezelőtt a Lévay elődjében ezidőtájt ugyanúgy ballagásra készültek. A református gimnáziumként ballagó utolsó évfolyam fiúosztályai hasonló izgalommal, habár egész más körülmények között készültek a ballagásra.

Az ő képviselőik itt vannak most közöttünk. **Megkülönböztetett tisztelettel köszöntöm a 70 éve a Lévayban ballagó öregdiákjaink képviselőit, akik az ünnepi istentiszteleten vasdiplomát vesznek át.**

Szeretettel köszöntöm Dr. Czenthe Zoltán okleveles építészmérnököt, Gömör-kutatót, valamint Dr. Kováts Dánielt főiskolai tanárt, nyelvművelőt, szerkesztőt, helytörténészt. A Lévay törekszik megbecsülni egykori öregdiákjait, kiváltképp igaz kell legyen ez azokra, akik utoljára érettségiztek református gimnáziumi keretek közt 1948-ban. Az ünnepi alkalomra a még élő osztálytársak közül sajnos csak ketten tudtak eljönni.

Tisztelettel felkérem őket, hogy vegyék át a Lévay által adományozott VASDIPLOMÁT – érettségijük 70 éves évfordulója emlékére, majd felkérem Dr. Kováts Dánielt, hogy rövid visszaemlékezését ossza meg a ballagókkal.

***

Szeretettel köszöntelek benneteket kedves ballagó diákjaink, a Lévay utolsó nagylétszámú évfolyamát, szeretettel köszöntöm az osztályfőnök kollégáimat, tanártársaimat, a kedves szülőket, nagyszülőket, keresztszülőket, rokonságot, akik izgalommal jöttek a ballagásra és minden kedves vendégünket, akik megtisztelik a 2018/2019. tanév ballagási ünnepi istentiszteletét.

Jó az, ha egy ünnepség megmarad az ember emlékezetében. Jó az, ha el tudja vinni egy-egy gondolatát, üzenetét útravalóul, bátorításképpen. Én is így jártam a szalagavatói műsorotokkal. Egy idézete befészkelte magát a gondolataimba, és nem hagyott nyugodni, ezt kellett hoznom ma nektek a ballagási ünnepi beszédem maggondolataként.

Szabó Éva költőnő, aki a hódmezővásárhelyi református tanítóképző növendéke volt, egyik verséből, az Indulás előtt címet viselőből volt az idézet.

„...mert valami végérvényes rend kell, ha nagy útra készül már az ember.”

(És) Ti igazán nagy útra készültök, hiszen a pályaválasztás és az önállósodás útja áll előttetek. Néhány hét múlva már nem lesz többé Lévay kártyátok, sem büntetőpercek a késésekért, de lesz önálló felelősségetek az időbeosztásért és a pontosságért. Ősztől a szüleiteknek nem lesz kódja a Neptunotokhoz, mint volt a Dinához, vagy a Krétához, de lesz önálló felelősséged a feladataidért és a saját munkád elvégzéséért. Igazán nagy út ez, amely hisszük, elvezet benneteket a felelős felnőtt keresztyén életre.

És ha az idézet második fele igaz, akkor igaznak kell lennie annak első felének is. Van végérvényes rend, és a nagy útra indulónak szüksége van erre a végérvényes rendre.

Az a jó rend, amelyben élünk, Isten teremtett rendje. Végérvényes rend. Végérvényes rendje van a gravitációnak, végérvényes rendje van a jónak és rossznak, végérvényes rendje és ideje van mindennek a Nap alatt. Lehet, hogy nem ismerjük még ennek a rendnek minden megismerhető részletét – de ettől a végérvényes rend létezik. Ezzel a renddel kapcsolatban szeretnék a szívetekre helyezni néhány gondolatot.

A rend nincs magától – a rendet teremteni kell. Magától csak a rend hiánya, a rendetlenség van. A káosz. És, ahogy Isten végérvényes renddel teremtette meg a világot, tőlünk és tőletek is elvárja, hogy magunk körül rendet teremtsünk. Isten rendje az emberek között csak így tartható fenn, ha mindenki a maga hatókörzetében rendet teremt. Egy idézet jutott eszembe. Sajnos nem találtam meg a forrását, így

ha valaki segíteni tud, azt megköszönöm. Az idézet így hangzik:

„Teremts rendet mindennapi törekvéseidben, Különböztetted is magaddal rántod életed káoszába.” Rendet teremteni kemény munka eredménye. Többféle rend vett körül benneteket az eddigi életetekben. A családi ház rendje – a szülők által teremtett rend. Az iskola által teremtett rend – a Házirend, amelynek lehet, hogy sok tiltó paragrafusára emlékeztek is. És milyen jó dolog, ha a család rendje és az iskola rendje hasonló – ugyanolyan értékrend szerint felépített.

A család és a Lévay is igyekezett benneteket keresztyén értékrendet kialakítani. Az igaz és hamis, a helyes és nem helyes, a jó és a rossz megkülönböztetésével. Aztán az évek alatt egy munkarendet is ki kellett alakítani, a maga tanórai és tanórán kívüli tevékenységeivel, a Lévay naptárral, az eseménynaptárral, és sok más időgazdálkodást segítő eszközzel. Ehhez a munkarendhez tartozik az is, hogy a saját tanulmányi előrehaladásodért személyes felelősséged van.

A ballagás elkerülhetetlenül felteszi a kérdést nektek: Ti milyen rendet visztek magatokkal – kedves ballagó diákjaink? Érzékelitek-e, látjátok-e, birtokoljátok-e ezt a végérvényes rendet? Készen álltok-e arra, hogy kialakítsátok a saját rendeteket?

Van egy jó hírem. Az **Isten végérvényes rendje**, amelyről az előbb beszéltem, **megismerhető**. Megismerhető a teremtett világ figyelmes tanulmányozásából. Megismerhető a Szentírásból, Isten ígéréseiből és rendelkezéseiből.

A szülői házban, a gyülekezeteitekben, a Lévyban ezt a jó rendet igyekeztünk kialakítani bennetek.

A rendnek és rendelkezéseknek célja van. Boldog ember az, aki látja, megéri és követi ezt a célt. Azt kívánjuk, hogy ti is el tudjátok mondani imádságként a zsoltáriró szavaival: *„Taníts, URam, rendelkezéseid céljára, hogy megfogadjam azokat mindvégig.”* (Zsolt 119,33)

Nyílt nap, felvételi, első találkozás, éretlen tábor évnyitók és évzárók, szalagavató, ballagás. Ezek az események keretezik az elmúlt 6 vagy négy évet. De mennyi hétköznapi történés töltötte meg, formált benneteket, formálta az osztályközösséget és iskolaközösséget, és formálta bennetek a rendet. Megannyi apró és nagyobb történés, amelyik tartalommal töltötte meg a rendet.

A rend nem marad fenn magától – a rend fenntartása nagyon kemény munkát igényel, energiabefektetéssel jár.

Talán az elején többet, aztán, ahogy a rend kialakul, kevesebbet. Személyes érintettség okán is hadd mondjam el, hogy volt időszak, amikor a mostani 12. A-sok tekintetében sok energiát kellett befektetni a rendteremtésre. De azt is őszintén el kell mondanom, hogy megérte. Minden osztály életében volt ilyen intenzívebb időszak, amikor formálódtatok, és egy rendhez igazodás történt az osztályközösségben. Az osztálykirándulások, a diákigazgató-választási kampány, az osztály vagy iskolai szintű szolgálataitok mind-mind a rendhez való igazodást szolgálták.

Az utolsó osztályozó konferencián értékeltünk benneteket. Az osztályfőnökeitek elmondták, hogy nagyon értékes osztályközösséget alkottatok, nagyon büszkék rátok, mert

nagyon rendes fiatalok vagytok. Kiváló tanulmányi és versenyeredményeket értetek el, és nagyon jó közösségi munkát végeztetek. Én magam is köszönöm ezt nektek, és köszönöm osztályfőnökeitek áldozatos munkáját, és valamennyi tanárotok munkáját, amely külön-külön, de közösségként is ott van rajtatok. A hétfői istentiszteleti alkalom, a szerdai nagyszüneti szolgálatotok és a szerenádját ezt erősítik meg bennünk.

Most a végső búcsúzáskor –igaz, hogy még néhányszor találkozunk veletek de a formális búcsú ideje most van, kívánnunk kell nektek valamit: Azt kívánjuk, hogy értékeljétek, szeressétek, becsüljétek, őrizzétek ezt a rendet!

Kívánjuk, hogy ti is el tudjátok mondani a zsoltáriró szavaival:

„Szívööl törekszem rendelkezéseid teljesítésére, ennek örök jutalma van.” (Zsolt 119, 112)

Boldogok és büszkék vagyunk, hogy nagyon sok olyan tanuló van az évfolyamon, aki ismeri ezt a végérvényes rendet, és igyekszik e szerint élni, és példát mutatni társainak is. Merjétek felvállalni ezt a rendet, és beszélni erről társaitoknak, és e szerint élni, bárhova is vezessen benneteket az élet.

**„mert valami
végérvényes rend kell
ha nagy útra
készül már az ember”**

Isten áldjon benneteket!

Ábrám Tibor, igazgató

2019. „KERESSÉTEK ELŐSZÖR AZ ISTEN ORSZÁGÁT!” (MÁTÉ 6:33)

Ballagás a Diákotthonban

„Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!”

(Zsoltárok 25,4)

A diákotthon végzőseinek búcsúztatása minden évben egyik legszebb és legörömtelibb ünnepünk. Még a ballagást megelőzve kedves meglepetésekkel, jókívánságokkal, versekkel, énekkel búcsúznak a csoporttársak, szobatársak, nevelők az érettségi előtt álló diákoktól. Az idén április 30-án került sor az ünnepélyes búcsúzásra a feldíszített diákotthon falai között.

Kedves ballagó diákok!

Elérkezett a nap, melyet már régen vártatok. Itt álltok egy új élet kapujában, tele reményekkel és emlékekkel. Emlékekkel, melyek meghatározták az itt töltött éveitek minden egyes pillanatát. A diákotthoni évek utat mutattak nektek a gyermekkorból a felnőtt létbe, a szórakozásból a felelősségbe és az álomvilágból a valós világába.

Amikor az ember egy fontos fordulóponthoz érkezik el életében, megpróbálja számba venni és értékelni a megtett

utat. Fontos azonban tudnotok, hogy Isten terveiben mindennek helye van - nemcsak a siker, de a kudarc is válhat a javatokra -, ismerve az ige tanítását Pál apostol rómaiakhoz írt leveléből: *„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.”* (Róma 8,28).

A négy, öt esetleg hat együtt töltött év meghatározó életekben, és a folytatására is hatással lesz. Most el kell hagynotok azt a közösséget, amelyben ennyi időt töltöttek. Mi, nevelők igyekeztünk megadni a szeretetet, amellyel vezettünk és elhordoztunk titeket. A kollégiumi évek alatt megtapasztalhattátok, hogy csak társakkal körülvéve lehet boldog és szép életet teremteni. Itt találhattátok a mindennapjaitokhoz útítársakat, jóban-rosszban barátokat, vágyaitokhoz támogatót, a nagybetűs életbe utat mutató felnőtteket.

Kedves Ballagók! Ha visszatekintünk az elmúlt évekre, igen sok szép élményt vihettek magatokkal: kezdődött az elsők beiratkozásával, folytatódott az

elsősök befogadásával, aminek a végén tett fogadalomtétel után váltatok igazi „tóthpálóssá”. A közösségi hétvégék színes programjai, megemlékezések, közgyűlések, a jó hangulatú szakkörök, próbák a gálaműsorokra, dicsőítések, áhítatok és a hétköznapokról nem is beszélve: a zenés ébresztések, szilenciumok, csoportmegbeszélések, tematikus foglalkozások, sport, későre nyúló beszélgetések, dicséretetek, számonkérések, -sorolhatnám az átélt élményeket.

“... nincs szebb kora az emberiségnek, mint az első ifjúság évei. Azon láncok, melyek akkor köttetnek, nem szakadnak el örökké, mert nem a világban kerestünk még akkor barátokat, hanem a barátainkban leltük fel az egész világot.” - írja Kölcsey Ferenc.

Ezeket az éveket nem lehet kitörölni az életetekből, valamilyen nyomot mindenkiben hagynak, bennetek és bennünk is. Az itt eltöltött évek összekötnek, és reméljük, ha időnként erre visz az utatok, benéztek hozzánk, hisz egy kicsit hazajöttök bármennyi év telik is el közben. Becsülettel teljesítettétek az idáig vezető utat. Az itt maradók nevében kívánok

nektek sikeres érettségi vizsgákat, és szívből kívánom, hogy életetek legyen tele tartalmi gazdagsággal, sokszínűséggel, az újdonságok iránti fogékonysággal, igényességgel.

Mózes 5. könyvének a 31. fejezet, 8. versben olvasható igével búcsúzom tőletek:

„Maga az Úr megy előtted, Ő lesz veled. Nem hagy el téged, és nem marad el tőled. Ne félj hát, és ne rettegj!”

Ne feledjétek, nem számít, hol tartotok az úton, az Úr veletek van. Legyetek hálásak Isten hűséges jelenlétéért az élet változásaiban, örömtelikben és nehezekben egyaránt! Fogadjátok el az új kihívásokat, készítsetek helyet valami újnak - egy bizakodó és békés életnek!

Kedves ballagó diákok, Isten veletek!

Szeretettel: Zsurki Csabáné
diákotthoni mk. vezető

„Boldogan örül neked...”

*Azért vagy itt, Hogy mindent láss,
Hogy értsd a szót, Olvasd az írást,
Azért vagy itt, Hogy mindent megtanulj,
Hogy az égbe szállj, Nehogy a porba hullj.*

Amikor az ember életében fordulóponthoz érkezik, valamiféle összegzést készít. Visszagondol az elmúlt időszakra, összeszedi a gondolatait, esetleg pozitív-negatív listát ír.

Én is sokszor kértelek hasonló dolgokra Benneteket, de soha nem osztottam meg Veletek azokat a dolgokat, amiket én viszek magammal az elmúlt hat évből. Szóval, ami engem illet, hálás vagyok

- mert volt egy osztály, ami szinte velem egyszerre érkezett a Léwayba, és hozzám tartozott
- mert esti mesét olvashattam Bükk-szentkereszten és Mályiban. Volt, akit megérintett az Erdők könyve, volt, akinek poén volt, mint oly sok minden
- mert már az avatáson megmutattátok kiváló tánctehetségeket;), mely igazán a kampánytáncban teljesedett ki
- mert a Bükkben is találkoztunk a Mikulással
- a közös mozilátogatásokért *(a legjobb a Frozen volt, ugye?!)*

- mert a Szépművészeti Múzeumban versenyezhattünk, mielőtt bezárták néhány évre
- mert oly sokszor jártunk Mályiban, és minden pillanatát élveztük: néhány „követ” nem cipeltünk tovább onnan; szuper hajót építtetetek, s azt hiszem, egyszer csak sikerült a szelet is befogni vele(tek); megtanultatok újraéleszteni, elfogadni, támogatni; az esti dicsőítést sem feledem
- a monoki osztálykirándulásért, a számok háborújáért, az esti szalonna-és lélekmelegítő tűzért, a közös éneklésért (s'mores, yummy)
- a budapesti kirándulásokért. Emlékeztek a World Press Photo kiállításra, a Terror Házára? A sétára az egykori gettó területén vagy a Sziklakórházra?
- mert a határainkat is átléptük, igen, „olyan” értelemben is! De jártunk Erdélyben, Kárpátalján, Tampereben és Athénban is
- a kutyagolásért
- az adománygyűjtésekért, ahogy készültünk rá; ahogy együtt varrtunk Anyókáékkal az adventi vásárra. De számomra a legemlékezetesebb az volt, amikor a hajléktalanoknak osztottatok meleg ételt, a hidegben, együttérző szívvel, Rájuk mosolyogva.
- a „cukirucis” bálókért, az egyenruhás ünnepekért, és a napokért, amikor a Lévy-pólót sem felejtettétek el.
- a gyülekezeti látogatásokért, ahol mindig olyan nagy szeretettel fogadtak minket; s az utolsóért, amikor már mindenki szerepelt, s majd' mindenki meg is tanulta a szövegét. Ja, és mindenki oda is talált időben!
- mert körbecicaajoztuk együtt a Tisza-tavat, fantasztikus időnk volt, és még az is megtörtént, hogy 86 km te-

kerés után este tízkor azt mondtam: „*Most már csend legyen!*” és - csend lett a sátrakban.

- mert kutattunk szeptemberi féleljszakákon át.
- mert volt egyszer egy kampány, ahol igazi, egymást építő, véd-és dacszövetség közösséggé váltatok. Most is látom magam előtt, ahogy mosollyal az arcotokon táncoltok...
- mert a szerenáddal még mindig tele a lelkem (*mellesleg azt is bebizonyítottátok, hogy méltók vagytok arra a sok jelesre énekből!*)
- a debreceni Bűvösölgyért, igen, örülök, hogy eszetekbe jutott!

Hat év nagyon hosszú idő. Tudom, hogy sok nehéz, de sok szép pillanat van a hátunk mögött. Remélem, hogy a nehéz pillanatokból bölcsességet kaptatok, a szépekből szárnyakat... Olyan sok mindent szeretnék még elmondani, de csak azt érzem, hogy ezek az utolsó pillanatok a leghosszabbak és a legrövidebbek is egyben.

Kívánom, hogy észre tudjátok venni, hogy az életetek egy csoda és mindig van miért hálásnak lennetek. Örüljétek neki.

*„Veled van Istened, az Úr,
ő erős, és megsegít.
Baldogan örül neked,
megújít szeretetével,
ujjongva örül neked.”*

- Zof 3:17

12. A osztály, osztályfőnök: Skultéty Zoltán Gáborné

Bujdosó Dániel

Csiger Dóra

Csomós Ákos

Eperjesi Áron

Ficsór Patrik

Géczy Máté

Golenya Klaudia

Jobbágy Dániel

Kalinka Máté

Komjáthi Ádám

Krupla Gábor

Kucsár Huba

Lénárt Zsófia Eszter

Lévai Dóra

Mádi Bálint

Majoros Mira

Makár Márton

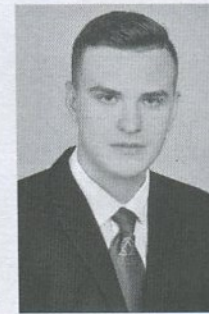
Rakaczki Dávid Máttyás

Rimel Noémi

Szoboszlai Tamás

*Szolnoki
Martin Máttyás*

*Tresánszki
Ágota Melinda*

Váhy Dániel

Veres Dominika

Büszke vagyok...

Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást (János 13:34)

Mindnyájan ismerjük azt az érzést, amikor az együtt töltött hosszú évek után az embernek búcsúzkodni kell. Számptalan emlék, gondolat jut ilyenkor eszünkbe, és bizony sok idő kell ahhoz, hogy a sok szép gondolatból megformálódjon, kikristályosodjon a lényeg, amit papírra vetünk vagy elmondunk utolsó jó tanácsként az útra indulónak. Kedves ballagó osztályom! Fogadjátok most szeretettel tőlem ezt a kis visszaemlékezést és útravalónak szánt gondolatokat.

Visszagondolok először is 2013 szeptemberére, az első napokra, amelyeket itt töltöttetek az iskolában, jókedvű, vidám gyerekeként. A lányok szünetben kézen fogva, visongva rohantak végig a második emeleti folyosón, kezükben rózsaszínűre festett pónilovacsákat és szivárványhidat ábrázoló kifestőt lobogtattak. A fiúk hangos robajjal, dübörögve követték őket. A folyosóügyeletes tanár kollega szájából gyakran hallottam ilyen megjegyzést: Milyen hangosak! Lám, itt a 7. B. osztály! Máskor pedig ezt: Rettenetes. Kidőlt az alagsori terem ajtaja? Ki volt az? Már megint a 7. B!

Teltek az évek, és elhalkult a külső dübörgés, helyét elfoglalta egy másfajta, belső nyugalanság: Elkezdődött a kamaszkor. Zárkózottakká, érzékenyekké, sértődékenyekké váltatok, és nagyon kritikussá egymással, a külvilággal és magatokkal szemben is. Fájdalmaitokat, sérüléseiteket szóvá is tettétek egymásnak és tanáraitoknak. Sokszor lázadtatok, panaszkodtatok, viszont örülni és ünnepelni is nagyon tudtatok. Ami engem illet, én nemcsak mint osztályfőnök, hanem mint magánember is meghallgattam panaszaitokat, és átéreztem fájdalmaitokat. Ha pedig megtiszteltetek vele, és elmondtátok, akkor az egyéni vagy közösségben elért sikereitekben, örömeitekben is osztoztam. Sok fájdalmas megtapasztalás és próbatétel kapcsán kellett megtanulnotok, hogy a felnőtté válás rögös útján mindenkinek végig kell mennie. Jó volt azonban látnom azt, hogy ebben a küzdelemben soha nem maradtatok egyedül. Mindig volt valaki, akihez itt az iskolában segítségül fordulhattatok, fogódzót, támaszt vagy vigasztalást találhattatok. Istennek legyen hála érte.

Az igazán jó közösséggé érésetek 11. osztályos korotokban vált láthatóvá, a diákigazgató választási kampányra való készülődés folyamatában. Nagy dolog az, hogy tudtatok személyes ellentéteket félretéve, vállt vállnak vetve egy közös célért, a győzelemért küzdeni. Amikor tudomásotokra jutott, hogy a kampányt nem a 11. B. nyerte, egyikőtök ezt mondta: „A kampányt ugyan elvesztettük, de nyertünk egy osztályt.” A küzdelem hevében értettétek meg igazán azt, amiről olyan sokat beszélünk nektek a tanítási órákon vagy közös együttléteink során. Jézus erről így beszélt tanítványainak:

„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! (János 13:34)

A szeretet, amelyről Jézus beszél, nem egyenlő pusztá szimpátiával, vagy vonzalommal, ahogy ti azt kezdetben gondoltátok. Ez a szeretet valami egészen mást jelent: az embertársam feltétlen elfogadását. Elfogadlak téged a hibáiddal együtt, hiszen én sem vagyok hibátlan. Egyedül Isten tökéletes, és minden tökéletes ajándékot csak Ő tud adni nekünk.

Arra kérlek most titeket, búcsúzó tizenkettedikeseket, hogy bárhová visz az utatok, maradjatok mindig olyan szeretetteljes közösségben, amelybe Jézus hív minket:

„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szerettétek egymást.” (János 13:35)

Reményik Sándor így ír erről a szeretetről „Szeresd az Istent s tégy, amit akarsz” című versében:

„Fölény - de nem bánt.
Nem héjazik fent.
Derű - de égi.
Józsanság - de szent.
Bent a világban,
Mégis kívül rajt:
Hódítani lelket
Jézusnak óhajt.
De tapintattal
Tágasságot ad -
Lélek ne hordjon
Semmilyen igát.
Mikor búcsúzik:
Nincs szemébe könny -

Egyszer mindenki
Úgyis visszajön.”

Kedves Diákjaim!
Most búcsúzom, de mindig visszavárlak Titeket.
Isten veletek!

Pap Erika
osztályfőnök

12. B osztály, osztályfőnök: Pap Erika

Baráth Boglárka

Bartha Bence

Béneyi Kincső

Csolák Dávid

Domahidi Ágnes

Gaál Anna Fanni

Gagánetz Áron István

Hangó Csaba Mátyás

Helgert Milla

Jubász Bálint Benedek

Kántor Emese

Kovács Sándor

Mátyus Panna Dalma

Miklós Dávid

Molnár Kristóf

Nagy Virág Vivien

*Péterffy
Gyöngyvér Boglárka*

Ráduly Flórián

Rudolf Alexa

Stefán Doróttya

Szabó Bence

Szűcs Márton

Takács Krisztina

Tóth Bianka Erzsébet

Tóth Boglárka

Victor Rábel

„Taníts meg a kis lépések művészetére!”

Búcsúzól...

Ez az év is gyorsan eltelt, talán még gyorsabban is mint az előzőek.

Az utolsó osztályfőnöki órán kértem tőletek, hogy írjátok le mik voltak számotokra az elmúlt 4 év legszebb élményei, emlékei. Legtöbbször az osztálykirándulásokat említettétek, melyek számomra is felejthetetlenek voltak, különösen az utolsó, a Dunakanyarban. Ezután jött a kampány, Mályi, a szalagavató, az éretlen tábor és a sikeres vizsgák, ebben a sorrendben. De írtátok még a bálakat, a gyülekezeti látogatásokat, az osztálykarácsonyokat, a sétákat testnevelés órán, a lyukas órákat. S nem mellékesen néhányan megemlítették az itt szerzett barátságokat, kapcsolatokat.

Az utolsó matematika órán statisztikáztunk. Mindenki két kockával dobott, és el kellett mondania, hogyan képzeled az életét annyi év múlva, mint ami neki a dobások összegeként kijött. Könnyebb dolga volt annak, akinek két évről, mint annak, akinek tizenkettőről kellett beszélnie. Volt, aki elviccelte a választ, de az is kiderült, hogy többen komolyan gondolkodtok a jövőtökről. Kívánom, hogy terveitek, álmaitok valóra váljanak!

Hiányozni fogtok, még ha nem is gondoljátok. Itt hagytok minket, és kiléptek a nagybetűs életbe, ahogy ezt mondani szokták. Egyre inkább magatokra kell támaszkodnotok, és lesz nehezebb dolgotok is, mint egy matek dolgozat megírása. Higgyetek magatokban és mindig azt tegyétek az életben, ami a szívetek legmélyén a legkedvesebb. Büszke vagyok rátok, és mindig büszke leszek. Örülök, hogy részese lehettem életetek egyik fontos korszakának. Remélem, ha évek múltán visszaemlékeztek, Ti is örömmel gondoltok majd rám.

Mivel a ballagási meghívótokba Antoine de Saint – Exupérytől választottatok idézetet, úgy gondoltam, hogy most én is megajándékozlak Benneteket egy tőle származó útmutatással. Fogadjátok szeretettel!

„Uram, nem csodákért és látomásokért fohászokodom, csak erőt kérek a hétköznapokhoz. Taníts meg a kis lépések művészetére!

Tégy leleményessé és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és forgatagában idejében rögzítsem a számomra fontos felismeréseket és tapasztalatokat! Segíts engem a helyes időbeosztásban!

Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontossági sorrendjében, elsőrangú vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez! Erőt kérek a fegyelmezettséghez és mértéktartáshoz, hogy ne csak átfussak az életen, de értelmesen osszam be napjaimat, észleljem a váratlan örömeiket és magasztalokat!

Őrizd meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie! Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk!

Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt, akinek van elegendő bátorsága és szeretete az igazság kimondásához!

Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások mondják meg nekünk.

Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit. Kérlek, segíts, hogy tudjak várni! Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra. Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb és legtörekenyebb ajándékára méltók lehessünk!

Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és a megfelelő helyen – szavakkal vagy szavak nélkül – egy kis jóságot közvetíthessek!

Őrizd meg az élet elszalasztásának félelmétől! Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van! Taníts meg a kis lépések művészetére!

Isten áldjon benneteket!

Juhászné Dobó Ildikó

12. C osztály, osztályfőnök: Juhászné Dobó Ildikó

Apáti Laura

Balázs Martin

Beke Krisztián Márk

Bósa Fruzsina

Dombi Balázs Sándor

Földvári Szabolcs

Füzéri Fanni

Gál Noémi

Hajdu Boglárka

Hájer Fanni

Hargitai Barbara

Horváth Tímea

Jaczenkó Petra

Jónás Dominka Rebeka

Kelemen Zsuzsanna

Kovács Miriam

Madzsin Emília

Maródi Levente

Mészáros Anna

Mészáros Lili

Nagy Réka Dorottya

Nebézy Dávid

Papp Dóra

Pető Enikő

Petruska Levente

Simonyi Boldizsár

Sontra Ádám

Szabados Dorottya

Szabó Zoltán Ábel

Vaszi Szilárd

Zádori Zsolt

„Minden mosolyod, mozdulatod, szavad, örzöm, mint hulló tárgyakat a föld.”

Kavargó gondolatok, villanások.

*„Itt ülök csillámló sziklafalon.
Az ifju nyár
könnyű szellője, mint egy kedves
vacsora melege, száll.
Szoktatom szívemet a csendhez.
Nem oly nehéz -
idesereglik, ami tovatűnt...”*

Próbálom összeszedni négy év történéseit. Nem megy. Nem akarok búcsúzni. Nem akarok szembesülni vele, hogy vége.

Vége a közös munkának. Vége az osztálykirándulásoknak. Vége a „Mikor hozod már az igazolásod?”-kérdéseknek.

Nem akarok lemondani egy ajándékról. Hiszen ajándékot kaptam a személyetekben Istentől. Egy rövid időre. 4 évre.

Ha ajándékról van szó, akkor sokan egy tárgyat képzelnek el. Ti nem tárgyak vagytok, hanem nagyon is élő emberek. Külön-külön is és csoportban is. Kiroz Eszter tanárnő egyik gondolata maradt meg bennem a szalagavatón: egy fejlődésben lévő szervezet vagytok. És én ezt a fejlődést kísérhettem végig.

Még talán nincs is négy éve, hogy megismertelek Benneteket egy május végi napon. Már akkor úgy mentem haza, hogy izgalommal töltött el a találkozás.

Izgalommal és félelemmel. Féltem, hogy nem fogom bírni veletek a tempót és úgy vállaltam el az osztályfőnökséget, hogy ha nem tudok az én elvárásaim szerint megfelelni a feladatnak, akkor képes leszek azt átadni egy alkalmasabb embernek. Sok esetben esek abba a hibába, hogy egyedül akarok megoldani egy feladatot. Az eszemmel tudom, hogy csapatban könnyebb, de készségszinten még nem működik. Pedig voltak jó segítőim. Osztálypresbiterek. A kollégáim. Tanáraitok. Osztályfőnöki tevékenységemben segítőim. Szülők. Lelkészek. Isten.

Igen, Istent kifelejtettem az indulásnál. Én lettem az osztályfőnök, pedig Isten adott lehetőséget arra, hogy osztályfőnök legyek. Több mint 20 éve kaptam egy ígét „*Most hát eredj és én lészek a te száddal és megtanítalak téged arra, a mit beszélned kell.*” (II. Mózes 4.12). Isten feladatokat ad és ígéretet tesz, hogy ott van veled, velem. Néha elfelejtjük. Nem kellene.

És nem kellene vele ellenkezni.

Ellenkezni, másnak lenni. Igen ezt is megtapasztaltam a négy év alatt. Valaki ezt látványosan tette, teljes bátorsággal vállalva a kritikus hangot, míg mások inkább csak halkán, de annál nyomatékosabban fejezték ki nemtetszésüket azzal a helyzettel szemben, hogy rövid időre a Lévay vonzásába kerültek, kerültünk.

*Óh mennyire szeretlek téged,
ki szóra bírtad egyaránt
a szív legmélyebb üregeiben
cseleit szövő, fondor magányt
s a mindenséget.*

*Ki mint vízesés önnön robajától,
elválsz tőlem és halkan futsz tova,
míg én, életem csúcsai közt, a távol
közelében, zengem, sikoltom,
verődve földön és égbolton,
hogy szeretlek, te édes mostoha!*

A másik oldalon ott volt az a lelkesedés, öröm, amivel ide jöttetek. Ez a lelkesedés segített át mindnyájunkat a nehézségeken. Ez segített a fejlődésben. Ez volt rátok jellemző. Fejlődő szervezetként előbb kisebb, majd egyre nagyobb feladatokat hajtottatok végre. Az éretlen táborban sikerült kicsit megismerni egymást. Jósvafőn már az önellátásban is jeleskedtünk, hiszen képesek voltunk együtt reggelit és vacsorát készíteni. Tizedikben már tudatok egymásnak pozitív visszajelzést adni, megerősíteni az ingadozókat, hogy ők is fontosak a csapat számára. Az adománygyűjtés, a diakóniai szolgálat, az ételosztás már messzebb mutatnak: képesek vagytok másokért is áldozatot hozni. Az én – mi – ők viszonylatban jól teljesítettetek. A kisgyermekekre jellemző énközpontúságból a felnőttekre jellemző áldozatkészség a sajátotokká vált.

Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek... (János 13,34) Vigyétek magatokkal azt a szeretetet, amivel egymás iránt voltatok. Adjatok belőle másoknak is, hiszen az önzetlenség az emberben endorfint szabadít fel, amely csökkenti az a szorongást, a félelmet. A szeretet leküzdi a félelmet: bizonyítja a tudomány is.

Arcokat, szemeket, tekinteteket látok magam előtt. Egyéniségeket. Mégis furcsa módon „egyként” tudok tőletek elköszönni József Attila szavaival:

*„Minden mosolyod, mozdulatod, szavad,
örzöm, mint hulló tárgyakat a föld.
Elmémbé, mint a fémbe a savak,
ösztoneimmal belemartalak,
te kedves, szép alak,
lényed ott minden lényegyet kitölt.
A pillanatok zörögve elvonulnak...”*

(József Attila: Óda)

*Dóka Erzsébet
osztályfőnök 12-D*

Miskolc, 2019. május 04.

12. D osztály, osztályfőnök: Dóka Erzsébet

Babcsán András

Baranyi Bálint

Bartók Emőke

Bató Sebestyén

Bényó Kristóf

Braun Dóra

Fekete Márk

Fülöp Petra

Hegedűs Csaba

Horváth Kristóf

Jubász Gergely

Kiss Katalin

Kovács Ruben

Kovács Viktor János

Kurucz Gergő

Lovas László

Marosvári Niki

Mátrai Anna

Ojáva Ülo Gábor

Palocsai Kamilla

Papszász Dániel

Pásztor Levente

Seres Norbert

Szabó Edina

Szarka Péter

Szentpetéry Mózes

Szűcs Attila

Török Dóra

Türek Bea

Újbelyi Rebeka

„Valaki mondja meg, a hosszú évek, miért tűnnek úgy mint egy pillanat....”

Szeretett ballagó Diákjaim!

Többször is megjegyeztétek az évek során, hogy milyen gyorsan telik az idő. Kérdezgettétek, vajon én is így érzem-e. S én mindig azt válaszoltam: „*Igen! Hiszen jó társaságban mindig gyorsan telik.*”

Jó társaság voltatok, olyanok, akikkel érdemes, kellemes, örömteli volt együtt lenni és dolgozni. Szívesen emlékszem azokra a pillanatokra, amikor tanáraitok tanóráról kijövet több alkalommal is megemlégtétek nekem, hogy vidámságotokkal mennyire feldobtátok a napját. Amikor viszont az ellenkezőjét mesélték..... annak már kevésbé örültem.

Mozgalmas, tartalmas éveket tudhattok magatok mögött. Magabiztosan léptetek be a Lévay kapuján, hamar megszerettétek egymást, jó közösséggé kovácsolódtatok. Az évek során sokféle arcotokat megmutattátok. Láttalak Titeket megszeppent, izguló diáknak, elkeseredettnek és kimerültnek, egymást vigasztaló vagy éppen kioktató és lázadó kamasznak, sikeres, büszke

versenyzőnek, sportolónak, tehetséges zenésznek és énekesnek, szónoknak, előadónak és versmondónak felelősen gondolkodó, áldozatkész fiatalnak. Veletek örültem, amikor azt láttam, hogy igaz barátokra leltetek, de engem is megviselt, mikor rájöttem, hogy néhányan eltávolodtatok egymástól. Emlékszem sikereitekre és kudarcaitokra, a vállveregetéseitekre, az egymásnak és nekem szerzett titkos meglepetésekre, születnapokra.

Feledhetetlen számomra az a lelkesedés is, mellyel 9. osztályban számos általános iskolában színvonalas, zenés ppt-vel népszerűsítettétek a Lévayt. Aztán megnyertétek az elsős avatót, majd egy évvel később szerveztetek is egyet nagy meglelégedésre. A diákigazgató is a mi osztályunkból került ki győztesen. Igényes adventi műsorokat adtatok elő, szívesen vettetek részt a Mályiban tett látogatásokon és az adománygyűjtésekben.

Ugye nem felejtettétek el, amikor együtt készültünk a nyílt napokra, prezentációs versenyekre, idegennyelvi délutánokra, és filmet forgattunk, nemcsak magyarul, de németül is? Dalt írtunk, táncoltunk, szerenádóztunk, ballagtunk ..... Mennyi emlékezetes, vidám pillanatot éltünk meg együtt! Istenem, mennyit nevtünk!

Országos versenyeken többen jeleskedtetek, szép nyelvvizsga eredményekkel büszkélkedhettek. Megtapasztalhattátok, hogy siker csak küzdelemből születik.

Titkotok abban rejlett, hogy amikor kellett, össze tudtatok fogni egy közös cél érdekében, időben elkezdtetek készülni a megmérettetésekre, és az előttetek álló feladatra koncentrálni mindig igyekeztetek kihozni magatokból a maximumot, végig rendületlenül bízva a győzelemben.

Ha ezeket az értékeket a mindennapi életetekbe is sikerül átültetni, akkor elégedett, boldog emberek lesztek, akiknek a lépteit Isten gondoskodó szeretete kíséri, hiszen tudjuk „*Vele minden lehetséges*”. Lelkesedésetek, elszántságotok példa lehet.

Maradjatok ilyenek továbbra is! Higgyetek az álmaitokban, tegyetek meg érte mindent, kérjétek Isten áldását és akkor erőfeszítéseiteket siker koronázza majd.

Tudnotok kell azonban azt is, hogy az út, melyen ma elindultok, nem lesz mindig dicső csaták sorozata. Lesznek akadályok, melyeket le kell küzdenetek. „*Amikor a dolgok rosszra fordulnak, tedd, amit Isten mond, aztán nyugodj meg Ő benne, és figyelj, hogyan munkálkodik az érdekedben.*” Isten nem ígért nekünk könnyű életet, de azt megígérte, hogy Veled lesz életed minden egyes pillanatában.

Kívánom, hogy találjátok meg azt az életre szóló társat, akivel együtt a nehézségek könnyebben leküzdhetőek, aki hazavár, akihez hazahúz a szíved.

Legyetek mindig hálásak Szüleiteknek és Nagyszüleiteknek támogató szeretetükért, és ne feledkezzetek meg Róluk akkor sem, amikor Nekik lesz szükségük Rátok.

Hálás vagyok Szüleiteknek és Nagyszüleiteknek is azért a szeretetteljes együttműködésért, melyet a négy év során személyesen is megtapasztalhattam.

Most életünknek lezárul egy számomra is meghatározó, szép korszaka. Az ember életében a legmeghatározóbb élmények a középiskolai évekhez kötődnek, ezekből merítünk egy életen át. A remélhetőleg őszinte baráti kapcsolatok itt alakulnak ki, a később szövődő barátságok sajnos sokszor felületesebbek. Ne engedjétek, hogy a gimnáziumi baráti kötelékek feledésbe merüljenek. *„A barátság olyan aranyfonál, melyet nem lehet elszakítani csak elengedni.”*

Hálás vagyok a Mindenhatónak, hogy négy évre összeforrt a sorsom Veletek. Sokat gazdagodtam általatok, köszönöm az őszinteségeket, a bizalmatokat és a segítségéteket.

Hiszem, hogy a lévays évek biztos alapot adtak az életre. Az együtt eltöltött esztendőik során azt kértem Tőletek, hogy a békés emberi kapcsolatok kialakítása, az egymásra való odafigyelés és az egymáshoz való szeretetteljes viszonyulás mellett a tanulás legyen az első a mindennapjaitokban, utána jöjjön a pihenés, a lazítás.

Most is egy olyan verssel búcsúzom, ami a folyamatos tanulásról szól, arról, hogy arra kell törekednünk életünk során, hogy egyre jobb és bölcsőbb emberekké váljunk:

Tanulj!

Tanuld meg a víztől követni utadat,
Tanuld meg a tüztől: mindből hamu marad.
Tanulj az árnyéktól örködni éberem,

Tanulj a sziklától megállni helyeden.
Tanuljál a Naptól, mely nyugovóra tér,
Tanulj a szellőtől, mely lombok közt pihen:
Hogyan kell életed leélni csendesen

Tanuld meg tőlük, hisz mindenik testvéred:
Hogy kell szépen élni és szépen halni meg.
Tanuld a féregtől: semmi sem fölösleg,
Tanulj a rózsától tisztán maradni meg.
Tanuld meg a lángtól elégetni szennyed,
Tanuld a folyótól: utadból ne térj meg.
Tanulj az árnyéktól alázatos lenni,
Tanulj meg a naptól szüntelen haladni.
Tanuld négy évszaktól ismerni az időt,
Tanuld a csillagtól, hogy az égben erőd.
Tanulj a tücsöktől: ha magad vagy, zenélj.
Tanuld el a Holdtól, hogy semmitől ne félj.
Belátást a sastól, s ha vállad súly nyomja,
Nézd meg, milyen terheket cipel a hangya.
Tanuld a virágtól, hogy légy szép és kecses,
Tanulj kismadártól: szabadon repüljess.
Tanulj a báránytól: legyél szelíd, mint ő,
Mindentől tanuljál, mert minden veszendő.
Úgy figyelj utadon, mi célhoz viszen,
Tanítson, mi meghal, s LÉTED ÖRÖK LEGYEN!

A szívemben maradtok Mindannyian, kis életetekkel egyen-
egyenként színesítettétek iskolánk életét. Elmehettek bárhová,
de tudnotok kell, hogy mindig ide fogtok tartozni!
Isten maradjon Veletek!

*Szeretettel osztályfőnökök:
Kmatekné Huba Zsuzsanna*

*12. E osztály, osztályfőnök:
Kmatekné Huba Zsuzsanna*

Aldan Dániel

Babcsán József

Bodnár Virág

Czigler Enikő Anna

Czinczár Panka

Csőre Csaba István

Domján Kíra

Dovák Dániel

Fűrjes Eszter

Harsányi Milán

Havrán Dominika

Henez Petra

Kaskó Kamilla

Kollár Máté

Körhegyí Kristóf

Makranczi Léda

Medve Szilárd

Miskolczi Dóra

Molnár Mózses Tibor

Nagy Kamilla

Olej Anita

Pál Veronika

Péderi Alexandra

Pere Ádám

Seres Bence

Siklósi Petra

Szilágyi Bence

Szilágyi Marcell

Szimonidesz Máté György

Tibor Balázs

Varga Fanni

Závodni Ádám

Bordás Dávid 11. A osztályos tanuló búcsúztató beszéde évfolyama nevében

Elmúlt az utolsó nap, hogy sulis táskával mászkáltál az iskolában.

Elmúlt az utolsó nap, hogy tanulj szünetekben a dolgozatokra és megedd a szendvicset seperc alatt, és elmúlt az utolsó nap, amikor a folyosókon találkozhattál a tanárokkal, és hangos áldás békességgel köszönhetted őket.

És a tegnapi nap volt az utolsó lehetőség, hogy bent maradj pénteken.

Viszont jön már az érettségi, és hogy megnyugtassalak titeket, egyik jó barátomtól idéznék:

„Ha eléred a 80 kg-t szintiszta izommal, az érettségi gyerekjáték lesz”

Kedves ballagó Barátaim!

Egy ideje türelmetlenül vártátok ezt a napot. Íme, itt van: **köszöntelek benneteket**, akik számára mérföldkő ez a nap! És köszöntöm azokat is, akik veletek együtt szintén régóta bejelölték ezt a napot naptárjukban.

Tisztelettel köszöntöm Tanáraitokat, Igazgató urat, akik várakozásába az egyre csökkenő napok számával egyre növekvő

feszültség vegyült, mert lezárni valamit, és megmérettetni több év munkáját nem egyszerű feladat.

És szeretettel köszöntöm kedves szüleiteket és a rokonokat, akik büszkeséggel ülnek itt veletek, akik az elmúlt órákban, napokban biztos felidéztek az elmúlt 18 éveketet, és el sem hiszik, hogy felnöttetek.

Mindannyian átértitek Szabó Pál gondolatát:

*„Eddig csak
álmodtunk,
terveztünk még,
most valóra válhat
minden, ami szép.
Az élet, a munka tárt
karokkal vár,
s hogy szép lesz-e,
csak rajtad áll.”*

A mai nap, a ballagás a búcsúzás és a hála napja.

Búcsúztatni jöttem alsóbb éves diáktársaitok nevében, akik közül sokan barátként, példaképként is nézünk rátok. Éveket töltöttünk el egymás mellett. Az emlékeim közt az egyik legmeghatározóbb a kampányotok, amit látva mi, alsóbb évesek már aznap elhatároztuk, hogy mi is ilyet akarunk! De a hétköznapiokon kis apróságokkal gyakran feldobtátok sok diák napját vagy éppen egy tanár óráját. Mindennap valami színt hoztatok az életünkbe, ezért is bizton állítom, hogy nemcsak az iskola lesz csendesebb és üresebb, ha elmentek, hanem sokak szíve is.

A búcsúzás nemcsak annak nehéz, aki búcsúzik, hanem annak is, akitől elbúcsúznak.

De miket is beszélek, ti most ünnepeltek! Az elmúlt napokban megköszöntétek tanáraitoknak azt, hogy éveken át formáltak, faragtak titeket a jövőtök érdekében, hogy felkészüljete a felnőtt életre.

És a köszönet jár szüleiteknek is, akik nehezen hiszik el, hogy a kis Sanyikából már Sándor lett, a gimnazista lányukból,

fiukból egy érett, még fiatal, de már felelősségteljes felnőtt válik. A kis csihatag, amit eddig ápolni, gondozni kellett, már egy szép fa lett, dús lombú, virágzó, életteli. Már készen álltok arra, „...hogymenjetek, és gyümölcsöt teremjete!”.

Kedves ismerősömtől, barátomtól, Szilágyi Marcelltól idézem a gondolatot:

„Ha már eddig eljutottatok, mondhatnám azt, lassan ti fogtok a saját gyerekeitek ballagásán ülni. Felnöttek lesztek, értékes részei a társadalomnak, felelősséget vállaltok mindenért, és rá kell jönnötök, hogy mindennek, amit csináltok, következménye van.”

Fogadjátok megvált Diákigazgatótok gondolatát és készüljete fel a meglepetésekkel és nagy izgalmakkal teli jövőtökre, ami előttetek áll, már hétfőn az érettségivel el is kezdődik. Sok sikert kívánok ahhoz, hogy bizonyítani tudjatek, hogy az eltelt évek alatt felkészültete álmaitek megvalósításához.

A Léway diáksága nevében búcsúzom.

És *„Soha ne felejtsetek el megállni és visszanézni, honnan jöttetek.”*

Aldás békesség! Isten áldjon titeket!

Kurucz Gergő 12.D osztályos tauló búcsúbeszéde a ballagó évfolyam nevében

Nagytisztelű Lelkészasszony! Igazgató Úr! Tisztelt Szülők, vendégek! Kedves Tanáraink, kedves Diáktársak!

Életem talán legnehezebb feladata volt ennek a beszédnek a megírása. Folyton-folyvást azon tanakodtam, hogyan is lehetne összefoglalni, egy huzalra fűzni a mögöttünk álló időszakot. Azt a sok emléket és tapasztalatot körül lehet-e fogni egyetlen gondolatfűzérrel? A hosszú ötletelés és keresgélés közepette Robert Lawson szavaira bukkantam.

„Nincs olyan, hogy jó búcsú. Csak búcsú van. Fájdalom és remény. Az elengedésnek nem az a lényege, hogy még utoljára átadjunk valamit, hanem az, hogy megőrizzünk valamit az eljövendő időkre.”

A mögöttünk álló 4, illetve 6 év alatt rengeteg szép élményben volt részünk. Születtek barátságok, szerelmek, részünk volt sok örömben, csodás élményben, amelyekre jó ilyenkor, közös éveink utolsó napjaiban visszaemlékezni.

Nehéz az elválás, hiszen a ballagás során nemcsak középiskolánktól, barátoktól, tanároktól, hanem gyermekeveinktől is búcsúzunk. Szinte most léptük át az általános iskolánkból a gimnáziumba, és máris elhagyjuk azt az intézményt is, amelyben bizonytalan tinédzserekből felelősségteljes fiatal felnöttekké váltunk. Az itt töltött évek alatt sokszor álltunk lehetetlennek tűnő feladatok előtt, értek bennünket különböző próbák, voltak időnként harcaink is, de visszatekintve mindezekre biztos vagyok benne, hogy mindegyik által erősödöttünk, komolyodtunk, formálódott a személyiségünk.

Eddigi életünk során már nagyon sokszor kerültünk döntéshelyzetbe. Természetesen ezekben útmutatást, támogatást

hátteret a család, a szülők jelentettek. Talán nem is volt olyan régen az, amikor azon gondolkodtunk, hogy melyik középiskolába adjuk be jelentkezésünket. Sokan céltudatosan, hosszas gondolkodás után választottunk. Néhányan iskolai ráhatásra döntöttek, és biztosan vannak, akik tervek, különösebb jövőkép nélkül indultak neki a gimnáziumi éveknek. Úgy gondolom, hogy teljesen mindegy, mi alapján, hogyan választottunk, hiszen mindannyian jól döntöttünk. A Léwayban egy befogadó, támogató közösségre leltünk. Olyan környezetben és szellemiségben tanulhattunk, többen kollégistaként élhattunk is, ahol a rend és keresztény értékek megélésén túl fejlődhetett önismeretünk, erkölcsünk, és gazdagodhatott tudásunk. Ha nem így lenne, nem látnék most izguló, talán könnyes szemű, szomorú-boldog arcokat. Mert amit látok magam előtt, ha körül nézek, az színáradat. Önállóságot tükröző arcok szárai néznek vissza rám, és ebben sokat köszönhetünk tanárainknak, akik a sokszor száraznak tűnő tananyag átadása mellett lelki fejlődésünkre is odafigyeltek.

Most életünk olyan szakaszához érkeztünk, amikor nagyobb részt nekünk kell döntenünk, ami nagy teher és felelősség. De engedjék meg nekem, hogy még elidőzzek kicsit a múlton.

Ha csapongó emlékeimben megpróbálok valami rendet tenni, akkor a kezdetekhez visszalépve Mályira gondolok, ahol elkezdődtek a színes gimnáziumi éveink. Ez a kis település minden lévaysnak a közösségformálást juttatja eszébe, hiszen nemcsak az éretlen tábor volt itt, hanem éveken át ide zárandokoltunk, hogy olyan szoros közösséggé formálódjunk, amit most nagyon nehéz elengedni.

Az itt töltött idő alatt a szokatlan, ismeretlenekkel teli helyzetekben mindannyian kerestünk valami állandót, valami

kapaszkodót. Biztos vagyok benne, hogy a rengeteg programban, amiben bővelkedtünk az évek során, mindenki talált valami olyat, amire szívesen emlékszik. Külföldi utak, kapcsolat a határon túli magyarokkal, ünnepek, kórus, sportolási lehetőségek, és még hosszasan sorolhatnám.

Amikor arra gondolok, hogy hamarosan elhagyom azt a helyet, amelytől annyi mindent kaptam, akkor eszembe jut, hogy mennyi embernek tartozom hálával azért a sok támogatásért és lehetőségért, amelyben részesülhettem.

Kedves Tanáraink!

Köszönetet kell mondjak a színvonalas oktatásért. Azért a fáradhatatlan munkáért, amivel igyekeztek nekünk átadni a tudást, aminek elsajátításával megmérettethetünk az előttünk álló érettségien, és elindulhatunk az önálló, felnőtt életünkben.

Bizonyára okoztunk időnként bosszúságot, követtünk el kisebb, nagyobb vétségeket, de arra kérem most önöket, ebben az ünnepélyes pillanatban, hogy bocsássák meg ezt nekünk, és velünk együtt csak a szépre emlékezzenek!

Kedves itt maradó Diáktársaink, Barátaink! Tartsatok meg minket jó emlékezetetekben, ahogy azt mi is tesszük! Nektek is nehéz lesz majd az a rövid idő, amíg 5 osztállyal kevesebb lesz a gimnáziumban. Biztos vagyok benne, hogy csendesebb lesz az iskola nélkülünk, de aztán jönnek megint az újak, és Kedves Tizenegyedikesek, Ti lesztek majd a nagyok. Juhász Gyula sorait hagyom nektek búcsúzóul:

*„Szenvedni tudj és túrni merj és várni, sírni érni,
A szírtek párnáján pihenj, s ne félj a végtelen jövővel szembenézni!”*

Kedves Konyhai, Technikai Dolgozók! Köszönjük a finom ételeket, a tiszta, felszerelt termeket, azt a háttérmunkát, ami

elengedhetetlenül szükségesként hozzájárult ahhoz, hogy megfelelő körülmények között tanulhassunk, és hogy elmondhassuk, szeretünk ide járni.

Kedves Szülők, Nagyszülők! Köszönjük, hogy engedtétek annak idején, hogy a Lévyba jöjjünk, és támogattatok minket az évek alatt. Tudjuk és örülünk annak, hogy mint ahogy eddig, a jövőben is számíthatunk szeretetekre, biztatásotokra, támogatásotokra.

Kedves Végzőtársaim! Mindannyiunk számára nagyon nehéz és mégis örömteli ez a pillanat. Bár tudjuk, hogy nem örökre búcsúzunk, hiszen visszatérünk majd időnként, mégis nehéz, hiszen most lezárul életünk egyik legmeghatározóbb korszaka. A búcsúzás nem azt jelenti, hogy megválnak attól, amitől búcsúzunk, és tovább állunk, hanem hogy elegendő tapasztalattal tömtük meg zsebeinket ahhoz, hogy bennünk tovább örökítve, magunkban hordozzuk azt, aminek búcsút intünk.

Lehetetlen lenne megmondani, mit érzek és érzünk most, ezért biztatom magunkat újra Juhász Gyula szavaival:

„Előre föl, miénk az élet a széles földnek kerekén, szemünkben csillog az ígéret és bennünk ring a jó remény”

Természetes, hogy izgalommal vegyes kíváncsisággal állunk a jövőnk kapujában. Talán vannak még bizonytalanságaink, kérdéseink, de végezetül engedjétek meg, hogy az előttünk állókhoz egy Hamvas Béla idézetet adjak útravalóul:

*„Elbocsátlak téged is, mint mindenkit: felelős vagy minden emberért, aki veled él, s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel, amit magadba zártál, és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg. Most eredj és élj, mert a világ a tied!”
(Hamvas Béla)*

Iskolánk kiválóságai

Tiszáninnen
Református Diákja:
Kurucz Gergő

TIREK – Tanulmányi díj:
Olej Anita

TIREK – Tanulmányi díj:
Rudolf Alexa

TIREK – Tanulmányi díj:
Szabó Zoltán Ábel

Pro Excellentia díjasok:
Szabó Zoltán Ábel, Rudolf Alexa, Olej Anita, Varga Fanni, Kurucz Gergő
és felkészítő tanáraik

Pro Schola et Communitate díjasok:

*Horváth Kristóf, Papszász Dániel, Hegedűs Csaba, Jobbágy Dániel, Eperjesi Áron,
Sontra Ádám, Mészáros Lili, Nagy Réka, Domahidi Ágnes, Madzin Emília,
Braun Dóra, Török Dóra, Veres Dominika*

Pro Talento díjasok:

*Csomós Ákos, Harsányi Milán, Hargitai Barbara, Maródi Levente,
Szentpétery Mózes és felkészítő tanáraik*